

להו: "קאקי חיורי משלחי גלימי דאינשי",
[אוזים⁶⁹] לבנים (על שם זקנם הלבן),
המפשיטים בגדי האנשים.], כלומר —
תפיסתכם אינה כדין. משום שהכי אמר רב
נחמן — "והוא שתפסה מחיים", ואילו אתם
תפסתם לאחר מיתה.

מקרה נוסף מובא בגמרא — מעשה באבימי
בריה דרבי אבהו, שהו מסקי ביה זוזי בי
חוזאי. [בני העיר חוזאי, הלוו לו כסף].

שדרינהו, שלח אבימי את המעות, ביד חמא
בריה דרבה בר אבהו.

אזל — הלך — חמא, ופרעינהו.

אמר להו חמא לכי חוזאי — הבו לי שטרא!
החזירו לי את שטר החוב!

אמרו ליה — סיטראי⁷⁰ נינהו! כלומר, חוב
נוסף היה לנו על אבימי, אלא שהיה מלוה
על פה, ותפסנו את המעות הללו עבור אותו
חוב.

אתא חמא, לקמיה דרבי אבהו לתובעם.

אמר לו רבי אבהו — האם אית לך סהדי
דפרעינינהו?

אמר ליה חמא — לא.

אמר ליה רבי אבהו — מיגו דיכולין לומר
"לא היו דברים מעולם", יכולין נמו למימר
"סיטראי נינהו". ונאמנים⁷¹.

דנה הגמרא: לענין שלומי שליח, מאי? האם

מדבריו, שהקפידא היא רק על שעת החטיפה.
וקשה, שא"כ הרי כבר זכו היורשים בספינה
בשעת המיתה? וצריך עיון.

69. וקרא להם אוזים על שם חכמתם, כמו
שאמרו — הוואה אוז בחלום יצפה לחכמה.
רעק"א.

70. "סיטראי" — מלשון "סטר", ותרגומו —
צד. כלומר — חייב הוא לנו מצד אחר. שיטה
מקובצת.

71. הקשה המרדכי — מדוע נאמנים על ידי
המיגו, הרי הוא "מיגו להוציא ממון", ומיגו
להוציא ממון לא אמרינן?

ותירץ — כיון שיש בידם שטר, אין המיגו
נחשב מיגו להוציא.

והקשה — אם כן מדוע נזקקנו למיגו כלל,
הרי הם המוחזקים בממון, והמוציא מחבירו

עליו הראיה?

ותירץ — שטענת סיטראי טענה גרועה היא,
ובלא מיגו אינו נאמן.

ובהמשך דבריו כתב ביתר באור — לכאורה
יש להקשות — מדוע נאמנים לומר "סיטראי",
והלא השליח בודאי לא נתנם להם עבור ה"מלוה
על פה", אלא עבור השטר, שהרי אינו רוצה
להפסיד את השולח?

אלא ודאי, מדובר ש"בי חוזאי" טענו
שהשליח בא לפרוע רק את המלוה על פה, ולא
את המלוה בשטר. ובטענה זו אינם נאמנים בלא
מיגו, כיון שטענה גרועה היא, כיון שדרך
האנשים לפרוע בתחילה מלוה בשטר ואחר כך
מלוה על פה.

ומבואר בדעת המרדכי — שהלוה יכול
לקבוע איזה חוב הוא בא לפרוע כעת, ואין
המלוה יכול לתפוס ממנו לחוב אחר. ולכן כאן
עליהם לטעון שהלוה בא לפרוע את המלוה על
פה.